

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Juntenos Services s. r. o.**, se sídlem Chudenická 1057/34, Praha 10, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Na Pankráci 1685/17, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2020, č. j. 43 Af 18/2019 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Praze (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 10. 9. 2020, č. j. 43 Af 18/2019 – 48, rozhodl v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu výrokem I. tak, že zásah žalovaného spočívající v zahájení a provádění daňové kontroly daně z přidané hodnoty (dále jen „*DPH*“) za zdaňovací období leden a únor 2016 u žalobkyně deklaroval jako nezákonný. Výrokem II. uvedeného rozsudku krajský soud zakázal žalovanému pokračovat v této daňové kontrole a výrokem III. dále zavázal žalovaného k povinnosti zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě.

[2] Krajský soud vycházel z následujících skutkových zjištění. Žalovaný (dále také jen „*správce daně*“) vydal dne 25. 1. 2019 a dne 28. 1. 2019 výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu, v nichž žalobkyni (do 31. 1. 2020 vystupující pod obchodní firmou *Malgen Services s. r. o.* – pozn. NSS) vyzval k podání dodatečného daňového tvrzení v náhradní lhůtě 8 dnů, a to za zdaňovací období leden a únor 2016. Výzvy odůvodnil tím, že při daňové kontrole vedené proti žalobkyni za zdaňovací období listopad 2016 zjistil skutečnosti, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že nárok na odpočet DPH byl žalobkyní nesprávně uplatněn za zdaňovací období leden a únor 2016. Žalobkyně na výzvy správce daně reagovala mimo jiné sdělením, že nevidí

důvod pro podání dodatečného daňového přiznání, se závěry učiněnými v rámci daňové kontroly za zdaňovací období listopad 2016 nesouhlasí, a výzvám proto nevyhovuje. Žalovaný následně dne 12. 4. 2019 oznámil žalobkyni záměr zahájit daňovou kontrolu za zdaňovací období leden a únor 2016, která byla zahájena dne 9. 5. 2019.

[3] Krajský soud od žalovaného při jednání dne 10. 9. 2020 zjistil, že ke dni rozhodování soudu nebyla výše specifikovaná daňová kontrola ukončena a žalovaný v jejím provádění nadále pokračoval. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že zahájit a provádět daňovou kontrolu lze jen ve lhůtě pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu. V dané věci uplynula pro zdaňovací období leden 2016 lhůta k podání řádného daňového tvrzení dne 25. 2. 2016. Tříletá lhůta k doměření daně proto uplynula dne 25. 2. 2019. V případě zdaňovacího období únor 2016 uplynula lhůta k podání řádného daňového tvrzení dne 25. 3. 2016, lhůta k doměření daně dne 25. 3. 2019. Daňovou kontrolu za uvedená zdaňovací období přitom žalovaný zahájil až dne 9. 5. 2019, tedy po uplynutí základní (neprodloužené) lhůty ke stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu. Tyto skutečnosti účastníci řízení nerozporovali.

[4] Jádrem sporu ovšem bylo, zda výzvami správce daně (viz odstavec [2] výše) došlo podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu k prodloužení lhůty ke stanovení daně o jeden rok. Podle posledně uvedeného ustanovení platí, že *lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně*. Podle krajského soudu dochází k prodloužení lhůty k doměření daně pouze za předpokladu, že výzva správce daně vedla k doměření daně, a to buď z moci úřední, nebo na základě podání dodatečného daňového tvrzení. Žalovaný tvrdil, že daná podmínka byla splněna, neboť jeho výzvy souvisely se zahájením daňové kontroly, vedly by tedy k doměření daně ve smyslu citovaného ustanovení. Ke skutečnému doměření daně dojde teprve až na základě vlastních výsledků této kontroly.

[5] Krajský soud s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015 – 49, a ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 Afs 32/2015 – 28, dovodil, že daňová kontrola zahájená po výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení nemá k této výzvě natolik bezprostřední vztah, aby byly splněny podmínky výše citovaného § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. K prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok v takovém případě nedochází. Časová souvislost zahájení daňové kontroly (v posuzované věci žalovaný poukazyval na to, že kontrolu zahájil už po dvou měsících po vypravení výzev) není v takovém případě rozhodující. Podle krajského soudu je naopak stěžejní vztah kauzální (příčinná souvislost), přičemž takový vztah není dán mezi výzvou k podání dodatečného daňového přiznání a zahájením daňové kontroly. Daňová kontrola je nejsilnější a nejkomplexnější kontrolní postup, který má správce daně k dispozici a jenž může relativně citelně daňový subjekt omezit. Je proto i sama o sobě důvodem k přerušení lhůty pro stanovení daně, a proto u ní není dána vazba na výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení. Až samotné zahájení daňové kontroly je úkonem, který může mít vliv na běh lhůty pro stanovení daně. I z tohoto důvodu došla judikatura správních soudů k závěru, že výzva k podání dodatečného daňového tvrzení, po níž následuje daňová kontrola, nemá účinky prodloužení této lhůty. Shodně s tímto názorem se vyjadřuje i odborná literatura, na níž krajský soud rovněž ve svém rozsudku odkázal.

[6] S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavřel, že v projednávané věci byla daňová kontrola zahájena a prováděna po uplynutí lhůty k doměření daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu, a byla proto vedena nezákonně. Z toho důvodu se už ani blíže nezabýval tím, zda byly dotčené výzvy správce daně řádně odůvodněny, jak namítala žalobkyně.

pokračování

[7] Krajský soud dále v závěru rozsudku s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016 – 43, žalovanému nastínil, jak mohl v dané věci postupovat. Uvedl, že poté, co žalobkyně reagovala na výzvy správce daně „*kvalifikovaným nesoublasem*“, bylo možné využít postupu k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu, což by vedlo k zachování účinků výzev na běh lhůty pro stanovení daně. Krajský soud také uznal, že v dané věci musel žalovaný přistoupit k vydání výzev podle § 145 odst. 2 daňového řádu, neboť neměl k dispozici takové poznatky, aby mohl rovnou zahájit daňovou kontrolu. Pokud ovšem správce daně ponechal vydání výzev až na konec prekluzivní lhůty ke stanovení daně a následně již neměl dostatek času na včasné zahájení daňové kontroly, jde tato skutečnost jen k jeho tíži. Jinými slovy, lhůta pro stanovení daně nutí správce daně, aby přemýšlel o svých krocích a nenechával vydání výzev či zahajování daňových kontrol až na poslední chvíli. Do běhu této lhůty se má vstupovat jen výjimečně a krajský soud neshledal důvod se odchýlit od závěrů ustálené judikatury.

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Stěžovatel nejprve stručně rekapituluje stěžejní závěry napadeného rozsudku. Poté uvádí, že tyto závěry považuje za formalistické. Podle jeho názoru nereflektují to, že daňové řízení tvoří jeden celek a končí až splněním či jiným právně relevantním zánikem daňové povinnosti. Nelze ryze formálně rozlišovat mezi daňovou kontrolou a postupem k odstranění pochybností, aniž by se přihlédlo k časové a věcné posloupnosti jednotlivých úkonů a kroků správce daně. Mohou nastat situace, v nichž bude postup k odstranění pochybností citelnějším zásahem do práv a legitimního očekávání daňového subjektu, než rychle a hospodárně provedená daňová kontrola. Stěžovatel v této souvislosti nezpochybňuje argument krajského soudu, že v posuzované věci mohl zahájit postup k odstranění pochybností, avšak podotýká, že potenciálně existují situace, při nichž nebude tento postup možný a vhodný. Dále prezentuje příklady takových hypotetických situací, například stav, v němž bude mít správce daně po vydání výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu informace takového charakteru, že aplikace postupu k odstranění pochybností nebude namístě, naopak bude vhodné rovnou zahájit daňovou kontrolu. Závěry správních soudů však staví správce daně do „*slepé uličky*“ a navrágí jej do případného nesprávného postupu v daňovém řízení (tj. do postupu k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu). Problémy popsané v kasační stížnosti, které potenciálně hrozí, nelze vyřešit zjednodušujícím tvrzením krajského soudu, že orgány daňové správy musí myslet dopředu a musí zahájit doměřovací řízení včas. Mohou nastat nejrůznější objektivní okolnosti, nezaviněné správcem daně, které způsobí zahájení řízení až na konci prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Závěr krajského soudu, že daňová kontrola je samostatným základem pro doměření daně, není podle stěžovatele „*zcela přesvědčivý*“. Nelze automaticky tvrdit, že zahájení daňové kontroly po výzvě k podání dodatečného daňového přiznání je porušením legitimního očekávání daňového subjektu.

[10] Dále stěžovatel konstatuje, že se ztotožňuje s myšlenkou vyslovenou v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je nutné na sdělení daňového subjektu obsahující věcnou reakci na výzvu správce daně k podání daňového přiznání nahlížet jako na daňové přiznání v materiálním smyslu, které vede k prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Již ovšem nemůže přijmout závěr téhož soudu v rozsudku ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 441/2019 – 29, dle kterého může mít takováto materiální reakce vliv na prodloužení lhůty pro stanovení daně jen tehdy, je-li daňovým subjektem „*aktivně tvrzená*“ daňová povinnost, již však nikoliv v situaci, v níž daňový subjekt jen uvádí, že takovou povinnost vůbec nemá. Z citovaného rozsudku podle stěžovatele není zřejmé, proč by za popsané situace nemělo nastat prodloužení lhůty podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Argument Nejvyššího správního soudu, že jakákoli reakce daňového subjektu na dotčenou výzvu správce

daně nemůže sama o sobě a bez dalšího vést k prodloužení lhůty, aniž by byla zohledněna souvislost doměření daně s důvody vydané výzvy, považuje stěžovatel za nepřesvědčivý a blíže nezduvodněný. Stěžovatel k tomu dále opět uvádí příklad hypotetické situace, při níž budou závěry Nejvyššího správního soudu, potažmo krajského soudu v praxi problematicky aplikovatelné. Konkrétně podotýká, že „[n]apříklad i v situaci, že daňový subjekt bez předchozí výzvy bude deklarovat dodatečné daňové tvrzení bez změny výše daně (ve smyslu § 141 odst. 4 daňového řádu), měl by správce daně disponovat možností prověřit tento krok daňového subjektu v relevantním časovém úseku, aby bylo zjevné, za jakým účelem bylo takové podání učiněno. Závěr správních soudů by možnost takového prověření v braničních situacích eliminoval, a tak se nabízí otázka, zda právě toto nemůže být negativním zásahem do právní jistoty daňového subjektu.“

[11] V poslední části kasační stížnosti stěžovatel namítá, že akceptování závěrů správních soudů vytváří „potencionální nerovnost“ mezi daňovými subjekty poctivě plnícími zákonné povinnosti, a mezi těmi, kteří se snaží jejich plnění vyhnout. Tyto závěry rovněž „citelně materiálně“ zkracují dobu, po níž může správce daně činit úkony sledující naplnění základního cíle správy daní. Stěžovatel k tomu vypočítává, jaké kroky a v jakém časovém horizontu by musel činit, aby všechny relevantní úkony stihl před vypršením lhůty pro stanovení daně. Dospívá přitom k závěru, že výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu by musel zaslat cca 3 až 4 měsíce před uplynutím této lhůty. Tím *de facto* dochází ke zkrácení zákonné lhůty o asi 10 %. Stěžovatel nemůže mít povědomí o všech daňových povinnostech u všech daňových subjektů. K nerovnosti mezi daňovými subjekty stěžovatel dodává, že rozhodnutí správních soudů vedou k tomu, že daňové subjekty, které úmyslně nepřiznají daň ve správné výši, jsou zvýhodněny oproti poctivým subjektům. Názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 388/2019 – 70 (stejně jako v již citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 441/2019 – 29), dle něhož plyne správcem daně poukazovaná „neřešitelná situace“ z jeho vlastního postupu, neboť nemůže ponechat nezbytné úkony až na konec lhůty pro stanovení daně, je formalistický. Ona „neřešitelnost“ zpravidla nevzniká liknavostí příslušných správců daně, nejde tak o prázdné proklamace z jejich strany.

[12] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud v první řadě zdůrazňuje (a mezi účastníky to není sporné), že rozhodná právní otázka [tj. zda výzvami správce daně podle § 145 odst. 2 daňového řádu došlo k prodloužení lhůty ke stanovení daně o jeden rok ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) téhož zákona, respektive zda výzvy vedly v posuzované věci k doměření daně, pokud po nich následovalo zahájení daňové kontroly za sledované období], již byla v jeho judikatuře opakovaně řešena. V právní větvě rozsudku č. j. 2 Afs 1/2015 – 49 (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ze kterého mj. vycházel i krajský soud, zdejší soud konstatoval, že „[l]hůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se prodlužuje o jeden rok pouze tehdy, pokud výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla skutečně tím úkonem, na základě kterého došlo k doměření daně. **Byla-li daň**

pokračování

doměřena až na základě následně vedené daňové kontroly, není naplněna hypotéza uvedené právní normy a k prodloužení lhůty k stanovení daně nedochází“ (důraz přidán nyní – pozn. NSS).

[16] Rovněž v již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Afs 441/2019 – 29 kasační soud judikoval, že „[n]ásledně zahájená daňová kontrola nemá natolik bezprostřední vztah k výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení, aby byly splněny podmínky shora uvedeného zákonného ustanovení (výzva vedla k doměření daně). K prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok proto v takovém případě nedochází. (...) Po reakci daňového subjektu na výzvu správce daně lze použít postupu k odstranění pochybností (§ 89 daňového řádu). Pokud je doměřena daň na základě tohoto postupu, jsou účinky výzvy zachovány. Skutečnost, že v rámci doměřovacího řízení proběhne postup k odstranění pochybností, nevylučuje návaznost rozhodnutí o stanovení daně k výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016 - 43). Lze učinit **obecný závěr, že § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu předpokládá, že účinky výzvy na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají v případě, že mezi vydáním výzvy a doměřením daně existuje blížká věcná (a pravidelně i časová) souvislost. Ta je dána, pokud je daň doměřena přímo v návaznosti na výzvu nebo následně zahájený postup k odstranění pochybností ohledně stejných skutečností, které jsou vyjádřeny ve výzvě, nikoliv již při doměření daně na základě výsledků daňové kontroly. Daňovou kontrolu tudíž může správce daně zahájit pouze v původní lhůtě pro stanovení daně**“ (důraz přidán – pozn. NSS). Ke stejným závěrům dospěl tento soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 Afs 66/2020 – 32, a přihlásil se k nim opět např. v rozsudku č. j. 2 Afs 388/2019 – 70, na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti. Lze tedy konstatovat, že k rozhodné otázce existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod k tomu, aby se od této judikatury odlišil; tam uvedené závěry plně dopadají i na nynější spor.

[17] V dané věci se stěžovatel snaží prosadit názor, že jeho výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení by vedly k doměření daně, neboť ta by měla být následně doměřena na základě výsledků daňové kontroly. Jak je bez pochyb zřejmé z výše citovaných rozhodnutí tohoto soudu, ze kterých při posouzení důvodnosti žaloby vycházel i krajský soud, není tento názor správný. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti fakticky ani nebrojí proti nesprávnosti právních závěrů krajského soudu, které se o výše uvedenou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu opírají. Naopak připouští, že krajský soud věc rozhodl v souladu s touto judikaturou. Dokonce výslovně potvrzuje, že nezpochybňuje argument krajského soudu, že v posuzovaném případě bylo namístě (po vydání výzev, na které žalobkyně reagovala nesouhlasně) zahájit postup k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu.

[18] Kasační stížnost je spíše koncipována jako nesouhlas s relevantními rozsudky Nejvyššího správního soudu, navíc je postavena na jiných a ryze hypotetických situacích, které by podle stěžovatele mohly nastat, a v nichž podle něho nejde závěry správních soudů prakticky aplikovat (viz odstavce [9] a [10] výše). Tyto příklady však nijak nesouvisejí s projednávanou věcí. Stěžovatel též ani netvrdí, že by v projednávané věci *de facto* nemohl postupovat v souladu s dotčenou judikaturou. Kasační stížnost se proto v podstatě mýjí s jádrem rozhodovacích důvodů krajského soudu. Správní soudy rozhodují konkrétní případy na základě určitého zjištěného skutkového stavu, který podřazují pod příslušné právní normy. Jejich úkolem není promýšlet a reagovat na všechny hypotetické situace, které v budoucnu mohou nastat. Ostatně změnil-li se podstatně skutková situace, nic soudu nebrání napříště rozhodnout v individuálně určené věci odlišně od dříve vyslovených závěrů.

[19] Za daného stavu věci, v němž je na případ žalobkyně plně aplikovatelná předchozí a přílehlavá judikatura, s jejímiž závěry kasační soud souhlasí, však není k takovému postupu žádný důvod. Pokud by byl stěžovatel důsledný, měl navrhnout, aby byla věc předložena

rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Jedině tento způsob by totiž přicházel do úvahy, pokud by nyní „malý“ senát tohoto soudu dospěl k odlišným právním závěrům, než které byly vysloveny jinými „malými“ senáty v jeho předcházejících rozhodnutích. Takový návrh však stěžovatel výslovně neučinil a jak již bylo řečeno, třetí senát pro tento postup nevidí žádné důvody.

[20] Argumenty stěžovatele o „neřešitelné“ situaci, do které by se mohl dostat, o „potenciální nerovnosti“ mezi daňovými subjekty, jakož i názor, že správce daně zpravidla není liknavý a pochybnosti zjistí bez své viny často až těsně před koncem prekluzivní lhůty pro stanovení daně, jsou opět hypotézami bez vazby na řešený spor. Stěžovatel obecně vypočítává, v jakém časovém horizontu by měl provádět jednotlivé úkony, aby je stihl před koncem lhůty. To ovšem nesouvisí s nyní projednávanou věcí, u níž stěžovatel vůbec konkrétně netvrdí, že nastaly nějaké objektivní skutečnosti, jež mu bránily provést potřebné úkony včas.

[21] Jak je uvedeno výše, hypotetické úvahy stěžovatele s případem žalobkyně nesouvisí, respektive ten tuto souvislost ani netvrdí. Lze proto odkázat na již citovaný rozsudek č. j. 2 Afs 388/2019 – 70, v němž tento soud uzavřel, že „[v]ýzva podle § 145 odst. 2 daňového řádu vytváří nezbytný prostor pro toto podání, tedy pro dobrovolné splnění daňové povinnosti daňovým subjektem, a tento prostor mu musí být poskytnut. Pokud výslovně odmítne využít této možnosti a je-li třeba k prokázání správcem daně ve výzvě tvrzeného podezření provedení daňové kontroly, musí být i ta zahájena včas, tedy v původní lhůtě. Operuje-li stěžovatel názorem, že se neumožněním podmíněného prodloužení lhůty dostává správce daně do neřešitelné situace, je třeba poukázat na to, že tato neřešitelnost plyne zcela z jeho postupu, ponechá-li nezbytné úkony na konec lhůty.“ K tomu lze pro úplnost dodat, že krajský soud netvrdil (jak namítal stěžovatel), že zahájení daňové kontroly po výzvě k podání dodatečného daňového příznání je „automaticky“ porušením legitimního očekávání daňového subjektu. Pouze správně v intencích relevantních rozhodnutí kasačního soudu dovodil, že jestliže uplynula lhůta k doměření daně, nezakládá následné dokazování v daňové kontrole příčinnou souvislost mezi dotčenou výzvou a doměření daně, přičemž opačný výklad by vedl k porušení zásady legitimního očekávání (srov. odstavec 30 napadeného rozsudku).

[22] Nejvyšší správní soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, tudíž by jí náležela náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému stěžovateli. Ze spisu však nevyplývá, že by žalobkyni nějaké náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly. Proto zdejší soud rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. ledna 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu